

Virkeligheden var nogen Træng tilstede hos den Vedkommende til paa den Maade at appellere til sine Medborgeres Hjælpelse. Nei, det er ganske sandt, det har jeg ikke, men jeg maa oprigtig takke sig den meget ærede Minister, at jeg stadig har troet, at, naar vi saae de Folk gaa omkring, var det et Bevis paa, at de havde Lov dertil af Autoriteterne, thi det er en bekendt Sag, at Ingen maa gaa omkring paa denne Maade uden at have vedkommende Dyrigheds Autorisation derfor, og jeg antog, at denne maatte hidrøre fra Erkendelsen af, at den Vedkommendes Invalideunderstøttelse ikke var tilstrækkelig til hans og Families Underhold, og at man derfor af Medlidenhed havde givet Vedkommende Lov til paa denne Maade at gaa omkring og appellere til sine Medborgeres Hjælpelse. Saaledes har jeg forstaaet Sagen, og de Fleste have vistnok forstaaet den paa samme Maade, at Vedkommende ikke havde faaet Lov til at gaa omkring paa denne Maade, og appellere til Folks Hjælpelse, uden at en saadan Grund var tilstede, og saaledes tillader jeg mig, indtil jeg bliver bedre oplyst, at opfatte Forholdet. Men det være nu som det vil, jeg tilstaar, at jeg har set Sagen paa den Maade, og jeg har i ethvert Tilfælde gjort mig Umage for at skaffe mig at vide, hvorledes det forholder sig. Jeg vil takke den meget ærede Finansminister for hans velvillige Spar derhen, at efter denne Lov, jeg her holder i min Haand, kan Invalideforlørgelsen udstrækkes til Enhver, der har Krav paa at komme i Betragtning i saa Henseende. Thi saaledes forstod jeg den meget ærede Finansminister. Men praktiske Hindringer have til Dato forhindret, at dette skete, og da den meget ærede Finansminister jo selv har erfaret det, idet han har maattet tage sig af Flere, som vare udelukkede af Invalidebestyrelsen, kan han sig selv, at mange Flere end de, han har haat Leilighed til at tagtage, burde komme i Betragtning. Alle vi Andre ude omkring i Landet have hver paa sin Plads haat Leilighed til at se, hvor mange Flere der burde komme i Betragtning. Jeg vil nødig bruge stærke Udtryk; Sagen er mig altså alvorlig, og jeg skal derfor vogte mig for paa nogen Maade at bruge Udtryk, der kunne støde; men jeg havde rigtignok ventet, at den meget ærede Finansminister havde paaapeget, hvorledes vi lettere i Fremtiden kunde komme til at naae vor Hensigt. Det er ikke sket. Den nuværende Løge for Invalidebestyrelsen blev tagen i Forsvar af den høitærede Minister, og jeg har altså ingen Grund til at tro, at vi blive af med ham, og at vi kunne saae en anden mere human. Jeg tilstaar, at jeg havde haabet, at vi havde faaet det Svar, at han vilde saae sit Pas paa graat Papir, og at man ikke havde Brug for ham i Fremtiden, men vilde prøve en Anden, der mere vilde efterkomme vore Ønsker i saa Henseende, men da ikke engang dette mit Haab er

blevet opfyldt, maa jeg tilstaar, at jeg er lige nær, og der er altså intet Andet tilbage for mig og mine Medforespørgere end at tage under Overveielse, om det kan nytte Noget, om vi prøvede paa at ændre Loven saaledes, at det klarere og bestemtere siges deri, hvad Meningene er. Dette have vi isørgt allerede taget under Overveielse, hvad jeg også har antydnet i mit første Foredrag, men naar vi istedetfor lige strog at gaa til at omskrive Loven og stille Ændringer til samme, som vi troede nødvendige for at naae vor Hensigt, have stillet denne Forespørgsel, er det, fordi vi vidste, at den meget ærede Minister var personlig velvillig stemt for denne Sag, og fordi vi derigennem haabede at saae de nødvendige Naad, Veiledning og Støtte for at naae vor Hensigt. Dette er ikke sket ved det Svar, vi have faaet fra den meget ærede Finansminister, og, som sagt, i dette Dieblit staa vi ikke en Smule nærmere ved Maalet, end dengang vi begyndte vor Forespørgsel. Jeg indrømmer, at vi ikke fra den meget ærede Minister have faaet et eneste støbende Ord, men paa den anden Side have vi heller ikke faaet det mindste Bink og Veiledning om, hvorledes vi have at forholde os i Fremtiden med Hensyn til det, vi ønske. Jeg kan derfor som sagt baade beklage mig over og være tilfreds med den meget ærede Finansministers Svar, og jeg maa afvent: hvad andre ærede Medlemmer kunne meddele i saa Henseende, idet jeg haaber paa, at dette Thing vil yde en stor Støtte til, at der kan gøres Noget, enten det nu bliver administrativt eller ad Lovgivningsveien. Det er mig aldeles ligegyldigt, paa hvilken Maade det sker, naar det blot sker. Maa jeg slutte med at sige endnu engang, at vel har man Bankelighed ved at finde Grændsen, men jeg sagde i mit første Foredrag, at naar der var Tale om Folk, med Hensyn til hvem man strengt taget hverken moralsk eller juridisk kunde bevise, at deres Lidelser hidrørte fra Hensettiden, men der dog var Sandsynlighed derfor, saa var det dog ingen Ulykke, om man kom til at yde dem Understøttelse. Naar man har ialtfald en Del agtede og gode Mænds Vidnesbyrd for, at de tro, at det forholder sig saaledes, turde det da ikke være ligeså sikkert, som et Udsagn af en hvilkenkomhelst Løge, man ansætter ved Invalidebestyrelsen? Hvis man da vilde komme til selv ikke ubetydelige Udgifter i nogle Aar for Statskassen for at lindre disse Folks Nød, var det da mere end, hvad man med Villighed og Ret kan forlange paa de Medborgeres Vegne, der i det Mindste selv tro og Andre med dem, at de have lidt paa deres Førlighed ved at opfylde deres Pligt for Fædrelandet. Jeg fremhæver dette saa alvorlig, fordi det er mig om at gjøre at rydde enhver Hindring af Veien for den Nationalhjælpelse, som skal finde sit Udtryk i enhver dansk Mænds Bryt i at ville forsvare Fædre-